

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2022. december 8. *

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A 6. cikk (2) bekezdése – A hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságok meghatározása – Végrehajtó igazságügyi hatóságnak nem minősülő szerv által hozott, az átadás elhalasztására vonatkozó határozat – 23. cikk – Az átadásra előírt határidők lejártá – Következmények – 12. cikk és a 24. cikk (1) bekezdése – A keresett személynek a végrehajtó tagállamban lefolytatandó büntetőeljárás céljából történő további fogva tartása – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 6., 47. és 48. cikke – Az eljárás alá vont személy joga ahhoz, hogy személyesen jelen legyen a tárgyaláson”

A C-492/22. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2022. július 22-én érkezett, 2022. július 22-i határozataival terjesztett elő a

CJ

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök (előadó), L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese, az első tanács bírójaként eljárva, P. G. Xuereb, A. Kumin és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Ferreira tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. szeptember 21-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- CJ képviselőiben A. V. Bandhoe, A. G. P. de Boon, J. S. Dobosz és P. M. Langereis advocaten,
- az Openbaar Ministerie képviselőiben M. Diependaal, C. McGivern és K. van der Schaft,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman, H. S. Gijzen és J. M. Hoogveld, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviseletében S. Noë és M. Wasmeier, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2022. október 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 6. cikke (2) bekezdésének, 12. cikkének és 24. cikke (1) bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 6., 47. és 48. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III karny (krakkói regionális bíróság, III. büntető osztály, Lengyelország) által 2021. augusztus 31-én CJ-vel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2002/584 kerethatározat (8), (9) és (12) preambulumbekkezdése szerint:
 - „(8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták [helyesen: hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról].
 - (9) A központi hatóságok szerepének az európai elfogatóparancs végrehajtásában a gyakorlati és igazgatási segítségnyújtásra kell korlátozódnia.
- [...]
- (12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az [EUSZ] 6. cikkében elismert és [a Chartában], különösen annak VI. fejezetében [helyesen: VI. címében] kifejezésre juttatott alapelvekkel. E kerethatározat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, mint amely tiltja olyan személy átadásának megtagadását, aki ellen európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, amennyiben objektív okok alapján feltehető, hogy az elfogatóparancs kibocsátására azért került sor, hogy az adott személyt neme, faji vagy vallási hovatartozása, etnikai származása, állampolgársága, anyanyelve, politikai

meggyőződése vagy szexuális irányultsága alapján vonják büntetőeljárás alá vagy megbüntessék, illetve feltehető, hogy helyzetét bármely fenti körülmény hátrányosan befolyásolhatja.”

4 A kerethatározat 1. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

[...]

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ] 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

5 Az említett kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

[...]

– szervezett lopás vagy fegyveres rablás

[...]”.

6 Ugyanezen kerethatározat 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó igazságügyi hatóság által történő végrehajtását a végrehajtó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

[...]

3. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.”

7 A 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése a következőképpen szól:

„Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.”

8 E kerethatározat 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes igazságügyi hatóságok támogatására minden tagállam kijelölhet egy vagy – ha jogrendszere úgy rendelkezik – több központi hatóságot.”

9 Az említett kerethatározat 12. cikke a következőképpen szól:

„Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”

10 Ugyanezen kerethatározat 23. cikke a következőképpen szól:

„(1) A keresett személyt a lehető leghamarabb – az érintett hatóságok megállapodása szerinti időpontban – átadják.

(2) A személyt legkésőbb az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot követő 10 napon belül át kell adni.

(3) Ha a keresett személy átadása a (2) bekezdésben előírt határidőn belül a tagállamok bármelyikének hatókörén kívül eső elháríthatatlan akadály miatt nem lehetséges, a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóság haladéktalanul felveszi a kapcsolatot és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az e megállapodás szerinti új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(4) Az átadás kivételesen ideiglenesen felfüggeszthető súlyos emberiességi okokból, például akkor, ha megalapozottan feltételezhető, hogy a végrehajtása nyilvánvalóan veszélyeztetné a keresett személy életét vagy egészségét. Az európai elfogatóparancsot végre kell hajtani, amint ezek az okok megszűntek. A végrehajtó igazságügyi hatóság erről haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó igazságügyi hatóságot, és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az e megállapodás szerinti új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(5) Ha az érintett személy a (2)–(4) bekezdésben említett határidők lejárta után még mindig fogva van, szabadon kell bocsátani.”

11 A 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság, miután határozott az európai elfogatóparancs végrehajtásáról, elhalaszthatja a keresett személy átadását annak érdekében, hogy ellene a végrehajtó tagállamban a büntetőeljárást lefolytathassák, illetve – ha már elítélték – hogy a végrehajtó tagállamban az európai elfogatóparancsban említett cselekménytől eltérő egyéb cselekménye miatt kiszabott büntetését letölthesse.”

12 E kerethatározat 26. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés [helyesen: szabadságelvonás] teljes időtartamába.”

A holland jog

- 13 A 2002/584 kerethatározatot a holland jogba a 2004. április 29-i Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (az Európai Unió Tanácsának az európai elfogatóparancsról és az Európai Unió tagállamai közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározatának átültetéséről szóló törvény [a személyek átadásáról szóló törvény]; Stb. 2004., 195. sz.; a továbbiakban: a személyek átadásáról szóló törvény) ültette át.
- 14 A személyek átadásáról szóló törvény 1. cikke értelmében:
- „E törvény alkalmazásában:
- [...]
- e) ügyész [officier van justitie]: bármely ügyész, amennyiben e törvény így rendelkezik; minden más esetben az arrondissementsparket Amsterdam [amszterdami regionális ügyészség, Hollandia] ügyésze;
- [...]”
- 15 E törvény 27. cikkének (2) bekezdése szerint:
- „A bíróság a tárgyalási szakasz lezárását megelőzően hivatalból határoz a keresett személy további fogva tartásáról, amennyiben e személy őrizetben vagy rendőrségi őrizetben van.”
- 16 Az említett törvény 33. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „A 27. cikk alapján elrendelt szabadságelvonás – a szabadságelvonás más okból történő fenntartásának esete kivételével – megszűnik, amint:
- a. a bíróság vagy az officier van justitie (ügyész) hivatalból vagy a keresett személy vagy jogi képviselője kérelmére ezt elrendeli;
- b. a határozat meghozatala óta tíz nap eltelt, kivéve ha a bíróság az officier van justitie (ügyész) indítványára határozva időközben meghosszabbította a fogva tartást.”
- 17 E törvény 34. cikke a következőképpen szól:
- „(1) A 33. cikk b) pontjában említett szabadságelvonás legfeljebb tíz nappal meghosszabbítható.
- (2) Az (1) bekezdéstől eltérően a szabadságelvonás legfeljebb 30 nappal meghosszabbítható, ha:
- [...]
- b. az átadást engedélyezték, de a tényleges átadásra az előírt határidőn belül nem kerülhetett sor.
- [...]”

18 Az átadásról szóló törvény 35. cikkének szövege a következő:

„(1) Az átadni kért személy tényleges átadására az átadást részben vagy egészben engedélyező határozatot követő legrövidebb időn belül, de legkésőbb e határozattól számított tíz napon belül kell, hogy sor kerüljön. Az officier van justitie (ügyész) a kibocsátó igazságügyi hatósággal folytatott konzultációt követően meghatározza a [tényleges átadás] helyét és idejét.

(2) Ha sajátos körülmények folytán a tényleges átadásra az (1) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem kerülhet sor, közös megegyezéssel új határidőt tűznek ki. Ebben az esetben a tényleges átadásra az e megegyezés szerinti időpontot követő tíz napon belül kerül sor.

(3) A tényleges átadás kivételesen elhalasztható mindaddig, amíg azt súlyos emberiességi okok kizárják, különösen addig, amíg a keresett személy egészségi állapota nem teszi lehetővé az utazást. A kibocsátó igazságügyi hatóságot haladéktalanul tájékoztatni kell. Az officier van justitie (ügyész) a kibocsátó igazságügyi hatósággal folytatott konzultációt követően meghatározza a helyet és az időpontot, ahol és amikor a tényleges átadásra sor kerülhet. Ebben az esetben a tényleges átadásra az e megegyezés szerinti időpontot követő tíz napon belül kerül sor.

(4) A keresett személyt az (1)–(3) bekezdésben említett határidők lejártakor szabadon kell bocsátani.”

19 E törvény 36. cikke szerint:

„(1) A tényleges átadás időpontjáról és helyéről való döntés elhalasztható, amennyiben és mindaddig, amíg a keresett személlyel szemben Hollandiában büntetőeljárás van folyamatban, vagy valamely holland bíróság által vele szemben hozott büntetőítélet még egészben vagy részben végrehajtható.

(2) Az (1) bekezdésben említett esetekben a miniszter az ügyész véleményének beszerzését követően dönthet úgy, hogy a keresett személy eljárás lefolytatása vagy jogerős bírósági határozattal vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából ideiglenesen már a kibocsátó igazságügyi hatóság rendelkezésére bocsátható, és meghatározhatja ezen ideiglenes rendelkezésre bocsátás feltételeit.

(3) A miniszter által előírt feltételek magukban foglalják:

a. az (1) bekezdésben említett, folyamatban lévő büntetőeljárás esetén: mindenesetre azt, hogy az átadni kért személynek a Hollandiában a büntetőeljárásban való részvételhez való jogát tiszteletben kell tartani, és hogy Hollandiában fogja letölteni a vele szemben Hollandiában kiszabott büntetést.

[...]”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

20 2021. augusztus 31-én a Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III karny (krakkói regionális bíróság, III. büntető osztály, Lengyelország) európai elfogatóparancsot bocsátott ki CJ lengyel állampolgárral szemben a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése értelmében vett szervezett lopás vagy fegyveres rablás kategóriájába tartozó tizenhárom bűncselekmény miatt

kiszabott két év szabadságvesztés-büntetés Lengyelországban történő végrehajtása céljából. A kérdést előterjesztő bíróság, a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) által adott tájékoztatásból kitűnik, hogy CJ-nek az e bűncselekményekért kiszabott büntetés szinte teljes egészét még le kell töltenie.

- 21 Ezen európai elfogatóparancs végrehajtása keretében a kérdést előterjesztő bíróság a 2022. június 2-i határozatával elrendelte CJ fogva tartását. E bíróság a 2022. június 16-i jogerős határozatával hozzájárult az érintett személynek az említett európai elfogatóparancsban szereplő bűncselekmények miatti átadásához.
- 22 Ezzel az eljárással egyidejűleg CJ ellen az ezen európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményektől eltérő cselekmény miatt büntetőeljárás indult Hollandiában. 2021. december 15-én ugyanis a Kantonrechter in de rechtbank Den Haag (a hágai bíróság mint körzeti egyesbíróság, Hollandia) CJ-t vezetői engedély nélküli gépjárművezetés miatt 360 euró pénzbüntetésre, illetve a pénzbüntetés helyébe lépő, 7 napig terjedő szabadságvesztésre ítélte. Ez az ítélet azonban nem jogerős, mivel az érintett személy fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben. A fellebbviteli bíróság előtti tárgyalást 2022 novemberére tűzték ki, és a fellebbviteli eljárásban hozandó ítélet felülvizsgálat tárgyát képezheti. A kérdést előterjesztő bíróság azt is kifejti, hogy CJ nem mondott le azon jogáról, hogy az e büntetőeljárás keretében tartott tárgyalásokon személyesen jelen legyen.
- 23 Így 2022. június 17-én az officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (amszterdami regionális ügyészséghez tartozó ügyész, a továbbiakban: az amszterdami ügyészség ügyésze) indítványozta, hogy a kérdést előterjesztő bíróság 30 nappal hosszabbítsa meg CJ fogva tartását, mivel az érintett személy átadására a tíznapos határidőn belül „különleges körülmények” miatt nem kerülhetett sor.
- 24 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat egyrészt arra, hogy az átadás elhalasztására vonatkozó határozat meghozatala az átadásról szóló törvény 35. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 36. cikkének (1) bekezdése értelmében az ügyész feladata. A kérdést előterjesztő bíróság nem rendelkezik hatáskörrel az ilyen határozat jogszerűségének vizsgálatára.
- 25 Másrészt e bíróság megállapítja, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben a fogva tartás meghosszabbításának egyetlen indoka a holland jog szerint az átadás elhalasztása. Így a CJ fogva tartásának meghosszabbítása iránti indítvány szükségszerűen azon alapul, hogy az amszterdami ügyészség ügyésze úgy határozott, hogy a Hollandiában folyamatban lévő büntetőeljárás miatt elhalasztja az átadást.
- 26 Az amszterdami ügyészség indítványára ugyanis a rechtbank d’Amsterdam (amszterdami bíróság) határozhat úgy, hogy a keresett személy fogva tartását minden egyes alkalommal 30 napot meg nem haladó időtartamra fenntartja, feltéve hogy Hollandiában a büntetőeljárás folyamatban van, és feltéve hogy az átadási eljárást kellő gondossággal folytatták le, és ennek következtében a fogva tartás időtartama nem túlzott mértékű.
- 27 2022. június 22-én a kérdést előterjesztő bíróság helyt adott az amszterdami ügyészség ügyésze által előterjesztett, CJ további fogva tartására irányuló indítványnak, és így harminc nappal meghosszabbította a fogva tartást.

- 28 2022. július 6-án az amszterdami ügyészség ügyésze ismét indítványozta az érintett személy fogva tartásának újabb 30 nappal történő meghosszabbítását, azzal az indokkal, hogy „sajátos körülmények miatt a tényleges átadásra a tíznapos határidőn belül nem kerülhet sor”. Az ügyész e „sajátos körülmények” indokaként lényegében azt fejtette ki, hogy CJ nem mondott le arról, hogy a fellebbezési eljárás során a tárgyaláson jelen legyen.
- 29 Egyébiránt az amszterdami ügyészség ügyésze pontosította, hogy el kívánja rendelni az átadás elhalasztását, és rendszeresen indítványozni kívánja CJ fogva tartásának meghosszabbítását mindaddig, amíg a Hollandiában vele szemben indult büntetőeljárás folyamatban van. 2022. július 6-án a kérdést előterjesztő bíróság helyt adott az amszterdami ügyészség ügyésze által előterjesztett indítványnak, és CJ fogva tartását újabb harminc nappal meghosszabbította.
- 30 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság először is arra keresi a választ, hogy CJ továbbra is fogva tartható-e, ha a kibocsátó tagállamnak való átadását azzal az indokkal halasztották el, hogy az érintett személy ellen a végrehajtó tagállamban büntetőeljárás van folyamatban.
- 31 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a 2002/584 kerethatározat 12. és 24. cikkével nem ellentétes a CJ-hez hasonló helyzetben lévő személy fogva tartásának a Hollandiában folyamatban lévő büntetőeljárás befejezéséig történő fenntartása. E rendelkezések tehát – az átadásról szóló törvény 33–36. cikkével összefüggésben értelmezve – egyértelmű és elérhető jogalapot biztosítanak a nemzeti hatóságoknak arra, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személy fogva tartását fenntartsák, amennyiben az átadását elhalasztották.
- 32 Így a kérdést előterjesztő bíróság szerint csak az a kérdés, hogy e személy fogva tartásának időtartama nem válik-e túlzott mértékűvé, ami ellentétes lenne a Charta 6. cikkének követelményeivel.
- 33 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése értelmében a „végrehajtó igazságügyi hatóság” feladata, hogy az átadás elhalasztására vonatkozó határozatot elfogadja annak érdekében, hogy a végrehajtó tagállamban a büntetőeljárást lefolytathassák. Márpedig, amint az a jelen ítélet 24. pontjából kitűnik, a jelen ügyben az amszterdami ügyészség ügyésze az átadás esetleges elhalasztásának elrendelésére hatáskörrel rendelkező hatóság.
- 34 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben emlékeztet arra, hogy a Bíróság egyrészt a 2020. november 24-i Openbaar Ministerie (Okirat-hamisítás) ítélet (C-510/19, EU:C:2020:953) 67. pontjában már kimondta, hogy az ilyen ügyész nem minősülhet „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” azon befolyás miatt, amelyet a végrehajtó hatalom gyakorolhat e szervre. Másrészt, a 2002/584 kerethatározat 23. cikke (2) bekezdésének alkalmazását illetően e bíróság hangsúlyozza, hogy a 2022. április 28-i C és CD (Az átadásról szóló határozat végrehajtásának jogi akadályai) ítéletben (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307) a Bíróság megállapította, hogy az e rendelkezés értelmében vett vis *maior* fennállásának értékelése, valamint adott esetben az új átadási időpont meghatározása az európai elfogatóparancs végrehajtásáról való határozathozatal jelent, következésképpen az említett kerethatározat (8) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság kizárólagos hatáskörébe tartozik.

- 35 E körülmények között felmerül a kérdés, hogy az átadás elhalasztására vonatkozó, a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében előírt határozat az európai elfogatóparancs végrehajtásáról való olyan határozathozatalnak minősül-e, amely e kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság feladat.
- 36 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az átadás elhalasztásának a 2002/584 kerethatározat 23. cikkének (3) és (4) bekezdésében előírt esetein kívül az átadást a kerethatározat 23. cikke (2) és (5) bekezdésének megfelelően tíz napon belül kell foganatosítani. Márpedig, mivel e határidőket a jelen ügyben nem tartották be, e bíróság arra keresi a választ, hogy CJ fogva tartása fenntartható-e, tekintettel arra, hogy lényegében az átadás elhalasztására vonatkozó határozat képezi e fenntartás indokát.
- 37 Amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az amszterdami ügyészség ügyésze nem minősülhet „végrehajtó igazságügyi hatóságnak”, és ennél fogva nem jogosult az átadás elhalasztására vonatkozó, a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett határozatot meghozni, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy e körülmény milyen következményekkel jár CJ helyzetére nézve.
- 38 Harmadszor a kérdést előterjesztő bíróság rámutat egyrészt arra, hogy CJ tényleges átadása hónapokkal is elhalasztható, tekintettel egyfelől az amszterdami ügyészség ügyészének azon szándékára, hogy a Hollandiában folyamatban lévő büntetőeljárás befejezéséig indítványozza annak elhalasztását, másfelől pedig arra, hogy a fellebbviteli bíróság határozata még felülvizsgálat tárgyát képezheti.
- 39 Másrészt e bíróság megjegyzi, hogy CJ-nek a kibocsátó tagállamban szabadságvesztés-büntetést kell letöltenie, míg a végrehajtó tagállamban csak sokkal enyhébb súlyú bűncselekmény miatt folyik ellene büntetőeljárás, amely tehát enyhébb büntetés kiszabását eredményezheti. Mindazonáltal figyelembe véve egyrészt a Hollandiában való fogva tartásának esetleges meghosszabbítását, másrészt pedig azt, hogy a 2002/584 kerethatározat 26. cikke (1) bekezdésének megfelelően a kibocsátó tagállamban letöltendő büntetésből le kell vonni az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát, CJ ténylegesen a végrehajtó tagállamban, azaz Hollandiában töltené le a Lengyelországban kiszabott szabadságvesztés-büntetés jelentős részét. Ez a következmény nem növelné az érintett személy esélyeit arra, hogy a kibocsátó tagállam társadalmába visszailleszkedjen.
- 40 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy nem kell-e egymással szemben mérlegelnie a fennálló érdekeket, amikor az európai elfogatóparanccsal érintett személy fogva tartásának meghosszabbítására irányuló indítványról kell határoznia. E bíróság konkrétan azt a kérdést teszi fel, hogy a 2002/584 kerethatározat 5. cikkének 3. pontja értelmében a kibocsátó igazságügyi hatóságra irányadóhoz hasonló mérlegelést kell-e végeznie, amikor az átadni kért személy végrehajtó tagállamba való, a szabadságvesztés-büntetésének letöltése érdekében történő visszatérésének időpontjáról határoz. Emlékeztet arra ugyanis, hogy a Bíróság a 2020. március 11-i SF (Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája) ítéletben (C-314/18, EU:C:2020:191) úgy értelmezte e rendelkezést, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság nem halaszthatja el rendszeresen és automatikusan az érintett személy végrehajtó tagállamba való visszaszállítását arra az időpontra, amikor az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekménnyel kapcsolatos büntetőeljárásba illeszkedő további eljárási szakaszok véglegesen lezárulnak.

- 41 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ezen ítélkezési gyakorlatnak az előtte folyamatban lévő ügyre analógia útján történő alkalmazása azt jelentené, hogy a végrehajtó hatóság nem halaszthatja el az átadást pusztán azzal az indokkal, hogy az átadni kért személy nem mondott le azon jogáról, hogy személyesen megjelenjen a végrehajtó tagállamban vele szemben indult büntetőeljárás keretében eljáró bíróságok előtt.
- 42 E körülmények között a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Ellentétes-e a 2002/584 kerethatározatnak a Charta 6. cikkével összefüggésben értelmezett 12. cikkével és 24. cikkének (1) bekezdésével az, hogy azt a keresett személyt, akinek szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából történő átadását végleges határozat alapján engedélyezték, azonban elhalasztották »annak érdekében, hogy ellene a végrehajtó államban az európai elfogatóparancsban említettől eltérő bűncselekmény miatt büntetőeljárást folytathassanak le«, e büntetőeljárás során az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából fogva tartják?
- 2) a) A 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében szabályozott, az átadás elhalasztására vonatkozó hatáskör gyakorlásáról való határozathozatal az európai elfogatóparancs végrehajtásáról való olyan határozathozatalnak minősül-e, amely e kerethatározat (8) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdése szerint a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata?
- b) Amennyiben igen, arra vezet-e az a körülmény, hogy e határozatot az e kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett végrehajtó igazságügyi hatóság intézkedése nélkül hozták meg, hogy a keresett személyt az ellene kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása céljából már nem lehet fogva tartani?
- 3) a) Ellentétes-e a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének a Charta 47. és 48. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésével, hogy a keresett személynek büntetőeljárás végrehajtó tagállamban történő lefolytatás céljából történő átadását kizárólag azon az alapon halasztják el, hogy a keresett személy a kihallgatását követően e büntetőeljárás keretében nem kíván lemondani a jelenléthez való jogáról?
- b) Amennyiben igen: Milyen tényezőket kell tehát figyelembe vennie a végrehajtó igazságügyi hatóságnak, amikor arról dönt, hogy elhalasztja-e a tényleges átadást?”

A sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazása iránti kérelemről

- 43 A kérdést előterjesztő bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmánya 23a. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikke alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálását.
- 44 E kérelem alátámasztására az említett bíróság rámutat egyrészt arra, hogy CJ 2022. június 2. óta kiadási letartóztatásban van. Másrészt a Bíróság előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adandó válasza közvetlen és meghatározó hatással van az érintett személy fogva tartásának időtartamára.

- 45 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a jelen előzetes döntéshozatalra utalás a 2002/584 kerethatározat értelmezésére irányul, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó V. címe alá tartozik. A jelen előzetes döntéshozatalra utalás tehát sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.
- 46 Másodszor, a sürgősségre vonatkozó feltételt illetően hangsúlyozni kell, hogy ez a feltétel többek között akkor teljesül, ha az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása az alapjogvita kimenetelétől függ, mindamelllett, hogy e személy helyzetét azon időpontra tekintettel kell értékelni, amelyben az előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelmet vizsgálják (lásd ebben az értelemben: 2022. június 30-i Valstybės sienos apsaugos tarnyba és társai ítélet, C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, 37. pont).
- 47 A jelen ügyben a tényállásnak a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott leírásából kitűnik, hogy CJ, az alapügyben érintett személy, az előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelem vizsgálatának időpontjában ténylegesen meg van fosztva szabadságától.
- 48 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések annak meghatározására irányulnak, hogy milyen feltételek mellett tartható fenn egy, a CJ helyzetében lévő személy fogva tartása, akinek a kibocsátó tagállam hatóságainak az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából történő átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása miatt elhalasztották.
- 49 E körülmények között az előadó bíró javaslatára a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság első tanácsa 2022. augusztus 3-án úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A második kérdésről

- 50 Az elsőként vizsgálandó második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezésben említett, az átadás elhalasztására vonatkozó határozat az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatnak minősül, amelyet az említett kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kell meghoznia. Igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy amennyiben az ilyen határozatot a végrehajtó igazságügyi hatóságtól eltérő szerv hozta meg, az európai elfogatóparanccsal érintett személyt továbbra is fogva lehet-e tartani az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából.
- 51 E kérdés első részét illetően először is meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikke (1) bekezdésének szövege egyértelműen kimondja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata a keresett személy átadásának elhalasztása. Márpedig, amennyiben az uniós jog valamely rendelkezésének értelme magából a rendelkezés szövegéből egyértelműen kitűnik, a Bíróság nem térhet el ettől az értelmezéstől (2022. január 25-i VYSOČINA WIND ítélet, C-181/20, EU:C:2022:51, 39. pont).

- 52 Kétségekívül, a 2002/584 kerethatározat (9) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikkéből kitűnik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságtól eltérő hatóság – mint az említett cikkben hivatkozott „központi hatóság” – közreműködésének az illetékes igazságügyi hatóságoknak nyújtott gyakorlati és igazgatási segítségnyújtásra kell korlátozódnia (lásd ebben az értelemben: 2022. április 28-i C és CD [Az átadásról szóló határozat végrehajtásának jogi akadályai] ítélet, C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, 65. pont).
- 53 Mindazonáltal a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében előírt lehetőség gyakorlása meghaladja a központi hatóságokra bízható pusztán „gyakorlati és igazgatási segítségnyújtás” kereteit. Az átadás elhalasztására vonatkozó határozat ugyanis, amennyiben az európai elfogatóparancs végrehajtásának – legalább az elhalasztás időtartamával megegyező időtartamra való – felfüggesztését vonja maga után, a 2002/584 kerethatározat által bevezetett, a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti együttműködési mechanizmus lényegét érinti.
- 54 Következésképpen az átadás elhalasztására vonatkozó határozat, amennyiben az az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatnak minősül, a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság kizárólagos hatáskörébe tartozik.
- 55 Ami a jelen ügyben azt a lehetőséget illeti, hogy az amszterdami ügyészség ügyésze a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóságnak” minősüljön, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a 2020. november 24-i Openbaar Ministerie (Okirat-hamisítás) ítélet (C-510/19, EU:C:2020:953) 67. pontjában már megállapította, hogy az ügyész nem tartozik az említett fogalom hatálya alá, mivel alá lehet rendelve a holland igazságügy-miniszter egyedi utasításainak. Úgy tűnik tehát, hogy az alapügy tárgyát képező, az átadás elhalasztására vonatkozó határozatot, mivel azt az amszterdami ügyészség ügyésze hozta, nem ilyen „végrehajtó igazságügyi hatóság” fogadta el, amelynek meghatározása a kérdést előterjesztő bíróság feladata.
- 56 Másodsor, ami az ilyen elhalasztásra vonatkozó határozat jogellenességének esetleges megállapításából eredő, a keresett személy fogva tartását érintő – a második kérdés második részének tárgyát képező – következményeket illeti, a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése e tekintetben nem tartalmaz pontosítást.
- 57 Márpedig meg kell jegyezni, hogy amennyiben nem a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” jár el a keresett személy átadásának elhalasztására vonatkozó határozat meghozatalában, ez a határozat nem felel meg a kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében meghatározott formai követelményeknek (lásd analógia útján: 2022. április 28-i C és CD [Az átadásról szóló határozat végrehajtásának jogi akadályai] ítélet, C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, 67–69. pont).
- 58 Ennélfogva, mivel az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatot a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének megfelelően fogadták el, amely többek között a végrehajtó igazságügyi hatóság közreműködését írja elő, meg kell állapítani, hogy az ilyen helyzet e kerethatározatnak az átadás határidejét meghatározó 23. cikkének hatálya alá tartozik.
- 59 E tekintetben a 2002/584 kerethatározat 23. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy amennyiben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot meghozták, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a lehető leghamarabb – az érintett hatóságok megállapodása szerinti időpontban – át kell adnia a keresett vagy elítélt személyt. Bár e cikk (2) bekezdése úgy

rendelkezik, hogy az említett személyt legkésőbb az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot követő tíz napon belül kell átadni, az említett cikk (3) és (4) bekezdése rögzíti az átadási határidőket azokban az esetekben, amikor az átadásra *vis maior* miatt vagy súlyos emberiességi okokból nem kerülhet sor. Ha a keresett személy az ugyanezen cikk (2)–(4) bekezdésében foglalt határidők lejárta után még mindig fogva van, e kerethatározat 23. cikke (5) bekezdésének megfelelően szabadon kell bocsátani.

- 60 E körülmények között, amennyiben az átadás elhalasztására vonatkozó határozatot nem a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „végrehajtó igazságügyi hatóság” hozta meg, úgy kell tekinteni, hogy amint az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot érvényesen meghozták, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága e kerethatározat 23. cikke (5) bekezdésének megfelelően köteles a keresett személyt szabadon bocsátani, nem érintve azon intézkedések alkalmazását, amelyeket a hatóság az említett kerethatározat 12. cikke alapján szükségesnek tart a személy szökésének megakadályozása érdekében.
- 61 A jelen ügyben, amint azt a főtanácsnok az indítványának 40. és 41. pontjában megjegyezte, nem zárható ki, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az átadásról szóló törvény rendelkezéseit a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelményekkel összhangban tudja értelmezni, és az amszterdami ügyészség ügyésze által hozott, előzetesen jogellenesnek nyilvánított határozatot az átadás elhalasztására vonatkozó saját határozatával válthatja fel, adott esetben CJ további fogva tartásáról rendelkezve.
- 62 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy bár a 2002/584 kerethatározatnak nincs közvetlen hatálya, mivel azt az Unió korábbi harmadik pillére, mégpedig az EU-Szerződés 34. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján fogadták el (lásd ebben az értelemben: 2019. június 24-i Popławski ítélet, C-573/17, EU:C:2019:530, 69. pont), kötelező jellege miatt a nemzeti hatóságok és különösen a nemzeti bíróságok mégis kötelesek a nemzeti jogot a kerethatározattal összhangban értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 A nemzeti jog alkalmazásakor tehát az ennek értelmezésére hivatott nemzeti bíróságok azt kötelesek a lehető legteljesebb mértékben az említett kerethatározat szövegének és céljának fényében értelmezni annak érdekében, hogy megvalósuljon az ez utóbbival elérni kívánt eredmény. A nemzeti jog uniós joggal összhangban álló értelmezésének e követelménye ugyanis az EUM-Szerződés rendszeréből következik, amennyiben lehetővé teszi a nemzeti bíróságoknak, hogy az előttük folyamatban lévő ügyek elbírálása során hatáskörüknek megfelelően biztosítsák az uniós jog teljes érvényesülését (2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 64 Amennyiben az átadásról szóló törvénynek a 2002/584 kerethatározatban rögzített követelményeknek megfelelő értelmezése nem lehetséges, e kerethatározat 23. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak el kell rendelnie a CJ helyzetében lévő személy szabadon bocsátását, ha azt állapítja meg, hogy az e 23. cikk (2)–(4) bekezdésében előírt határidőket túllépték.
- 65 E megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben említett, az átadás elhalasztására vonatkozó határozat az európai elfogatóparancs

végrehajtásáról szóló határozatnak minősül, amelyet az említett kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kell meghoznia. Amennyiben e határozatot nem ez a hatóság hozta, és az említett kerethatározat 23. cikkének (2)–(4) bekezdésében előírt határidők lejártak, az európai elfogatóparanccsal érintett személyt ugyanezen kerethatározat 23. cikke (5) bekezdésének megfelelően szabadon kell bocsátani.

Az első kérdésről

- 66 A másodikként vizsgálandó első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározatnak a Charta 6. cikkével összefüggésben értelmezett 12. cikkét és 24. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személyt, akinek a kibocsátó tagállam hatóságai részére történő átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében elhalasztották, a szóban forgó büntetőeljárás lefolytatása alatt az említett európai elfogatóparancs alapján továbbra is fogva tartják.
- 67 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (2020. november 18-i Kaplan International colleges UK ítélet, C-77/19, EU:C:2020:934, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 Először is meg kell jegyezni, hogy a 2002/584 kerethatározat 12. cikke értelmében, ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. E jognak megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy az említett tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.
- 69 Egyébiránt e kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése szerint a végrehajtó igazságügyi hatóság, miután határozott az európai elfogatóparancs végrehajtásáról, elhalaszthatja a keresett személy átadását annak érdekében, hogy ellene a végrehajtó tagállamban a büntetőeljárást lefolytathassák, illetve – ha már elítélték – hogy a végrehajtó tagállamban az európai elfogatóparancsban említett cselekménytől eltérő egyéb cselekménye miatt kiszabott büntetését letölthesse.
- 70 E rendelkezések szövegéből nem tűnik ki, hogy azokkal ellentétes lenne az európai elfogatóparanccsal érintett személynek a végrehajtó tagállam jogával összhangban történő további fogva tartása, ha a végrehajtó tagállamban a területén elkövetett és az európai elfogatóparancsban említett cselekménytől eltérő bűncselekmény miatt vele szemben büntetőeljárást indítottak.
- 71 Másodszor, ami az említett rendelkezéseket övező szövegkörnyezetet illeti, a 2002/584 kerethatározat 23. cikkéből kétségtávol kitűnik, hogy az e cikk (2) és (4) bekezdésében említett határidők lejártával a keresett személyt e cikk (5) bekezdésének megfelelően szabadon kell bocsátani, azaz legkésőbb az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot vagy adott esetben a megállapodás szerinti új időpontot követő tíz napon belül.

- 72 Mindazonáltal, amint arra a főtanácsnok az indítványának 66. pontjában rámutatott, a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdésében említett okok miatt elhalasztott átadás különös szabálynak minősül az átadási határidőkre vonatkozóan az e kerethatározat 23. cikkében előírt szabályokhoz képest.
- 73 Következésképpen a 2002/584 kerethatározat 23. cikkének (5) bekezdésében előírt határidők nem vonatkoznak az e kerethatározat 24. cikkében említett elhalasztott átadás esetére, és ezért a végrehajtó igazságügyi hatóság e kerethatározat 12. cikke alapján dönthet arról, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett személyt továbbra is fogva tartják-e.
- 74 Harmadszor, a 2002/584 kerethatározat 12. és 24. cikkének a jelen ítélet 70. pontjában elfogadott értelmezése hozzájárul e kerethatározatnak többek között a büntetlenség elleni küzdelemre irányuló célkitűzéseinek megvalósításához (lásd ebben az értelemben: 2022. február 22-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó tagállam törvényei által létrehozott bíróság] ítélet, C-562/21 PPU és C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 62. pont).
- 75 Ha ugyanis az ilyen személyt nem lehetne továbbra is fogva tartani a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése alapján elhalasztott átadásának időpontjáig, kétségtelenül megnőne annak kockázata, hogy e személy megszökik, ami veszélyeztetné a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs megfelelő végrehajtását.
- 76 Negyedszer, a 2002/584 kerethatározat 12. és 24. cikkének ilyen értelmezését nem teszi kérdésessé az sem, hogy e rendelkezéseket a Charta 6. cikkével összhangban kell értelmezni, amely cikk előírja, hogy mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.
- 77 E tekintetben e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése kifejezetten előírja, hogy e kerethatározat nem érinti az EUSZ 6. cikkben biztosított és a Chartában kifejezésre juttatott alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét, amely ezenkívül az összes tagállamra vonatkozik, többek között mind a kibocsátó, mind a végrehajtó tagállamra (2019. február 12-i TC ítélet, C-492/18 PPU, EU:C:2015:108, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 78 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a Charta 52. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi az olyan jogok korlátozását, mint amelyek a Charta 6. cikkében szerepelnek, feltéve hogy a korlátozásra a törvény által, e jogok és szabadságok lényeges tartalmának, valamint az arányosság elvének tiszteletben tartásával kerül sor, továbbá a korlátozás elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja (2019. február 12-i TC ítélet, C-492/18 PPU, EU:C:2015:108, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 79 Ezenkívül a Charta 52. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy amennyiben a Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv., a továbbiakban: EJEE) biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. A Charta 53. cikke ehhez hozzáteszi, hogy annak egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, mint amely szűkíti vagy hátrányosan érinti azokat a jogokat, amelyeket különösen az EJEE elismer (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 80 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat által bevezetett európai elfogatóparancs mechanizmusa az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett helyzetnek felel meg (2022. június 30-i Spetsializirana prokuratura [A letartóztatásról szóló nemzeti határozatra vonatkozó információk] ítélet, C-105/21, EU:C:2022:511, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 81 E kerethatározat 12. cikkét illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezésből kitűnik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata annak eldöntése, hogy a keresett vagy elítélt személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e, és hogy e jognak megfelelően az érintett személyt ideiglenes bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy az illetékes hatóság minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz az említett személy szökésének megakadályozása érdekében.
- 82 Ezenkívül, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy dönt, hogy az átadást az említett kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése alapján elhalasztja, e hatóság csak akkor dönthet úgy, hogy a Charta 6. cikkével összhangban a keresett vagy elítélt személyt továbbra is fogva tartja, ha az átadási eljárást kellő gondossággal folytatták le, és ennél fogva a fogva tartás időtartama nem bizonyul túlzott mértékűnek. Ahhoz, hogy meg lehessen bizonyosodni arról, hogy valóban ez a helyzet, ennek a hatóságnak el kell végeznie a szóban forgó helyzet konkrét vizsgálatát, figyelembe véve minden releváns tényezőt (lásd ebben az értelemben: 2017. január 25-i Vilkas ítélet, C-640/15, EU:C:2017:39, 43. pont).
- 83 E megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározatnak a Charta 6. cikkével összefüggésben értelmezett 12. cikkét és 24. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személyt, akinek a kibocsátó tagállam hatóságai részére történő átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében elhalasztották, a szóban forgó büntetőeljárás lefolytatása alatt az említett európai elfogatóparancs alapján továbbra is fogva tartják.

A harmadik kérdésről

- 84 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének a Charta 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében kizárólag azon az alapon halasztják el, hogy e személy nem mondott le azon jogáról, hogy személyesen megjelenjen a büntetőeljárás keretében eljáró bíróságok előtt. Igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy milyen tényezőket kell figyelembe vennie a végrehajtó igazságügyi hatóságnak, amikor az átadás elhalasztásáról dönt.
- 85 A 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság, miután határozott az európai elfogatóparancs végrehajtásáról, elhalaszthatja a keresett személy átadását annak érdekében, hogy ellene a végrehajtó tagállamban a büntetőeljárást lefolytathassák, illetve – ha már elítélték – hogy a végrehajtó tagállamban az európai elfogatóparancsban említett cselekménytől eltérő egyéb cselekménye miatt kiszabott büntetését letölthesse.

- 86 E rendelkezés szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság számára diszkrecionális jogkört biztosít az átadás elhalasztásával kapcsolatos határozathozatal tekintetében, amelynek gyakorlása kizárólag attól a feltételtől függ, hogy e határozatot a végrehajtó tagállamban büntetőeljárás lefolytatása vagy az európai elfogatóparancsban említettől eltérő egyéb bűncselekmény miatt kiszabott büntetés végrehajtása céljából hozzák meg.
- 87 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy noha az említett rendelkezés megfogalmazása szerint az e rendelkezésben biztosított lehetőség gyakorlása semmilyen további feltételtől nem függ, a 2002/584 kerethatározatot, amint az a (12) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, az alapvető jogok tiszteletben tartására vonatkozó követelmények fényében kell értelmezni.
- 88 Márpedig a vádlottnak a tárgyaláson való jelenléthez való joga, amely a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésében, valamint 48. cikkének (2) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog alapvető eleme, arra kötelezi a tagállamokat, hogy biztosítsák a vádlott számára azt a jogot, hogy az eljárás során a tárgyalóteremben jelen lehessen (lásd ebben az értelemben: 2022. szeptember 15-i HN [Kitoloncolt vádlott elleni eljárás] ítélet, C-420/20, EU:C:2022:679, 54–56. pont).
- 89 Így abban az esetben, ha valamely tagállam végrehajtó igazságügyi hatósága úgy dönt, hogy nem halasztja el az e tagállamban büntetőeljárás alá vont keresett személy átadását, az említett tagállamnak le kell vonnia az e jog tiszteletben tartásából eredő, e személy tárgyalásának megszervezését érintő valamennyi következtetést annak érdekében, hogy e személy számára tényleges lehetőséget biztosítson arra, hogy a tárgyaláson jelen lehessen (lásd ebben az értelemben: 2022. szeptember 15-i HN [Kitoloncolt vádlott elleni eljárás] ítélet, C-420/20, EU:C:2022:679, 61. pont).
- 90 Ezzel szemben, az átadás elhalasztására vonatkozó határozatnak a végrehajtó igazságügyi hatóság általi elfogadása nem eredményezi azt, hogy a keresett személy tárgyalását a végrehajtó tagállamban a távollétében tartják meg, önmagában nem sértheti e személynek a tárgyaláson való jelenléthez való jogát.
- 91 E körülmények között meg kell állapítani, hogy bár a végrehajtó igazságügyi hatóság egyáltalán nem köteles úgy határozni, hogy elhalasztja az átadást a vádlott tárgyaláson való személyes jelenléthez való joga alapján, az e vonatkozásban fennálló diszkrecionális jogkörére tekintettel semmi nem akadályozza abban, hogy az átadást elhalassza annak biztosítása érdekében, hogy a végrehajtó tagállamban folyamatban lévő büntetőeljárás keretében e jogot tiszteletben tartsák.
- 92 Ebben az összefüggésben a keresett személy átadásának elhalasztására vonatkozó döntés meghozatala szempontjából releváns szempontok között szerepel többek között a végrehajtó tagállamnak az e személlyel szemben folyamatban lévő büntetőeljárás megfelelő lefolytatásához fűződő érdeke, a kibocsátó tagállam azon érdeke, hogy a személyt haladéktalanul átadják az európai elfogatóparancs tárgyát képező bűncselekménnyel kapcsolatos büntetőeljárás vagy büntetés végrehajtása céljából, valamint az e tagállamokban elkövetett bűncselekmények súlya.
- 93 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak lehetősége van arra, hogy az átadás elhalasztása helyett – a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóság közötti közös megállapodásban

meghatározott feltételek szerint – ideiglenesen átadja a keresett személyt a kibocsátó tagállamnak. E tekintetben megállapodhatnak többek között abban, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállamban lefolytatandó büntetőeljárás céljából visszaküldik a végrehajtó tagállamba.

- 94 A fenti indokok összességére tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 24. cikkének a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésével, valamint 48. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében kizárólag azon az alapon halasztják el, hogy e személy nem mondott le azon jogáról, hogy személyesen megjelenjen a büntetőeljárás keretében eljáró bíróságok előtt.

A költségekről

- 95 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 24. cikkének (1) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

az e rendelkezésben említett, az átadás elhalasztására vonatkozó határozat az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozatnak minősül, amelyet az említett kerethatározat 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kell meghoznia. Amennyiben e határozatot nem ez a hatóság hozta, és az említett kerethatározat 23. cikkének (2)–(4) bekezdésében előírt határidők lejártak, az európai elfogatóparanccsal érintett személyt ugyanezen kerethatározat 23. cikke (5) bekezdésének megfelelően szabadon kell bocsátani.

- 2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározatnak az Európai Unió Alapjogi Chartája 6. cikkével összefüggésben értelmezett 12. cikkét és 24. cikkének (1) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal nem ellentétes az, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személyt, akinek a kibocsátó tagállam hatóságai részére történő átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében elhalasztották, a szóban forgó büntetőeljárás lefolytatása alatt az említett európai elfogatóparancs alapján továbbra is fogva tartják.

- 3) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 24. cikkének a Charta 47. cikkének második és harmadik bekezdésével, valamint 48. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését**

a következőképpen kell értelmezni:

azzal nem ellentétes, ha az európai elfogatóparanccsal érintett személy átadását a végrehajtó tagállamban ellene indított büntetőeljárás lefolytatása érdekében kizárólag azon az alapon halasztják el, hogy e személy nem mondott le azon jogáról, hogy személyesen megjelenjen a büntetőeljárás keretében eljáró bíróságok előtt.

Aláírások